OD ISTOG PISCA

Ema

# ŽAN RENO

# BEG

Prevela sa francuskog
Natalija Popović

Laguna

Naslov originala

Jean Reno
L'ÉVASION

Copyright © XO Editions 2024. All rights reserved.
Published by arrangement with Lester Literary Agency

Translation copyright © srpskog izdanja 2026, LAGUNA

*U tamnicu može biti bačen čovek,*
*ali ne i njegova misao.*
Viktor Igo

# I

# *Otmica*

Panten, kej. Oseća se na mokar asfalt i težak, metalni miris goriva. Ema se pita da li ove sitne čestice zaista imaju miris ili joj se mozak samo poigrava čulima. Uprkos umoru, mašta da je u Bretanji i da pliva u uzburkanom moru sve dok se potpuno ne iscrpi. Novembar je najbolji mesec za kupanje. Hladnoća i morske struje oduvek su joj ulivale osećaj moći.

Radije je želela da sačeka da se polaznici raziđu pre nego što napusti prostorije. Ne oseća se naročito prijatno u njihovom društvu, pogotovo otkako joj je Erik Martel, njen mentor, naredio da ćuti o svojim omanskim avanturama.* Njihovu grupu čine mladi oficiri vojske i policije, studenti master studija koji se bave triatlonom i jedna vrhunska stručnjakinja za sajber-bezbednost. Svi su osnovnu obuku prošli na Visokoj ratnoj školi. Svi osim nje. Ema je uljez među njima, civil bez očiglednih posebnih sposobnosti kojeg štiti jedna od krupnih zverki sa Bulevara Mortije.

Kurs koji trenutno pohađa trebalo bi da zaokruži obuku budućih terenskih operativaca u okviru DGSE, Generalne

* *Ema*, Žan Reno, Laguna, 2025.

uprave za spoljnu bezbednost.* Pored teorijskih predavanja, polaznici imaju i rigoroznu paravojnu obuku. CQC – tehnike bliske borbe – gađanje pištoljem i jurišnom puškom, plivanje u divljim vodama, triatlon… Uz to imaju i svakodnevnu mentalnu obuku koja uključuje meditaciju, vizualizaciju opasnosti, tehnike ispitivanja, kontrolu stresa, planiranje, čak i vežbe isključivanja koje bi trebalo da pomognu pri podnošenju pritiska na terenu.

Martel je bio veoma izričit po pitanju jednog: Ema mora da pokaže krajnju diskreciju. Kutija, kako nazivaju DGSE, jeste kuća sa fiokama koja se deli na bezbroj službi sastavljenih od više ili manje autonomnih ćelija. Ema upravo ulazi u jednu od najtajnovitijih.

Neprijatna rosulja pada bez prestanka. Ema obmotava šal kao hidžab i odlučuje da krene, žureći da se vrati u svoj stan u blizini Bastilje. Mardi, njen mačak, sada najverovatnije drema, ušuškan u stari džemper koji ona namerno ostavlja tu, baš za njega.

Umor joj stvara osećaj težine u telu. Nakon prepodneva, tokom kojeg su se posvetili rukovanju oružjem, usledila su dva sata krav maga i dvadeset kilometara trčanja radi „otvaranja apetita“ (njihov instruktor za naoružanje i borbu ima veoma prost smisao za humor). Ručak s nogu, a zatim popodne posvećeno razvoju obaveštajnog rada, hladnom ratu i tehnikama manipulacije. Ovakav obrnuti raspored u odnosu na uobičajeni školski ritam – učenje ujutru, sport po podne – trebalo bi da izgradi njihovu budnost.

Poslednji sati naročito su se odužili, posebno kada se Vensan Rabo, njihov instruktor teorije, ponovo vratio na

* Franc.: Diplomatska ili spoljnopolitička obaveštajna služba. (Prim. prev.)

četiri glavna stuba MICE, što je engleski akronim kojim se označavaju metode za vrbovanje izvora: M za *Money* (novac), I za *Ideology* (ideologija), C za *Coercion*, *Compromise* ili *Constrain* (prisila, kompromitovanje ili vršenje pritiska), E za *Ego* (ego) – novac, ideologija, prisila i ego.

„Iako u eri manipulacije medijima MICE deluje pomalo zastarelo, još nije pronađen bolji pristup", naglasio je Rabo.

Njihov instruktor liči na one karikature Gospodina Prosečnog, što je idealan profil terenskog operativca, iako on nikada ne ide na teren: bezličan i neupadljiv, omali, blago zdepast čovek, sa tankim brkovima, koji počinje da ćelavi. Njegov izgled upotpunjuje i par neverovatnih naočara, tipa „Zdravstveno osiguranje" iz osamdesetih godina. Međutim, čim progovori, ovaj čovek zrači strašću i zaraznim entuzijazmom.

„Ono što važi za pristup izvoru ne važi za metode manipulacije. Zaboravite staru, klasičnu školu hladnog ratovanja i agente prerušene u portire! Nalazimo se u *deepfakes* eri i eri sistematske dezinformacije. Nekada je operacija destabilizacije trajala mesecima, ponekad i godinama. Ubacivao se agent pod fiktivnim identitetom u preduzeće ili ciljanu državu, i čekalo se da se kalem primi. Setite se slučaja Elija Koena, koji je Mosadu dostavljao informacije o Sirijcima. Kada se nastanio u Damask, uspeo je da ubedi sirijski generalštab da posadi eukaliptuse oko predstraža na Golanskoj visoravni, pod izgovorom da štite vojnike od žege. Takav, lako uočljiv trag omogućio je izraelskim odbrambenim snagama da bez problema lociraju sirijske položaje i bombarduju ih tokom Šestodnevnog rata. Sirijci su na kraju razotkrili Elija Koena, mučili su ga i osudili u tajnosti, a zatim ga obesili na trgu u Damasku za primer."

Rabo zastade, pa nastavi, hladno, gotovo ogorčeno:

„Danas su društvene mreže savršeni prenosioci dezinformacija. Više nema potrebe da se mučimo. Uz botove* i armiju trolova** moguće je promeniti tok izbora, preusmeriti politiku ili proglasiti da klimatske promene ne postoje. Tu je ta evolucija, u algoritmima. Strategija svedena na suštinu: laž i napad. Znati koga ciljati, gde i kada…“

Ema odmahuje glavom ne bi li potisnula ovaj govor o kojem neprestano iznova razmišlja. Raboova predavanja su prijatna, ali posle šest sati slušanja teorije mozak joj se pretvorio u kašu.

Stigavši do raskrsnice, instinktivno procenjuje okolinu. U vazduhu se oseća nekakvo treperenje koje je nagoni na oprez.

*Obuka ti se uvlači pod kožu, devojko!*, pomisli ona, pre nego što se naglo ukoči, uznemirena protivrečnim signalima.

Dlanovi počinju da joj pulsiraju.

Tamna silueta, od metar i devedeset, sa ušankom koja skriva crte lica, približava joj se.

Kombi marke *Reno* koji neće da upali uprkos tome što je na semaforu upravo zasvetlelo zeleno.

Sitna kiša koja je rasterala prolaznike, noć koja pada, svetlucav ulaz u kafić…

*Predaleko da bih se tamo sklonila.*

Refleksno, poput životinje, Ema pokušava da se naglo okrene. U tom trenutku nešto je onemogućava da vidi – *Fantomka?… Pre nekakva vreća…* – snažne ruke obuhvataju je, otimaju joj torbu, hvataju je za noge i podižu sa zemlje kao da je nekakav paket. Zvuk zalupljenih vrata izaziva kod nje jedva primetan trzaj.

*Kombi!*

---

* Softveri programirani da interaguju sa računarskim serverima.

** Anonimni ometači koji imaju za cilj da izazivaju polemike, šire glasine i lažne vesti.

Guraju je na limeni pod, neko joj vezuje ruke iza leđa zateznom trakom. Pozadi ih je najmanje trojica, koji su čekali isporuku. Jedan od otmičara se penje za njima u vozilo i grubo je udara dok ulazi. Prednja vrata se zatvaraju.

– *Kreni!*

Intonacija kojom je ovo izrečeno je suva, isuviše ravna da bi na osnovu nje prepoznala naglasak. Ema se trudi da umiri nalet adrenalina koji joj dospeva u krv. Zarobljena je. Šake joj trnu, vezane iza leđa. Ako pokuša da udari nogama, napadačima će trebati dve sekunde da je savladaju. Čak i da joj ruke nisu vezane, ne bi imala nikakve šanse protiv četvorice, ne računajući dvojicu koji sede napred u kombiju.

*Smiri se! Razmisli!*

Fragmentarno se priseća Raboovih saveta. Proceniti situaciju. Koncentrisati se na konkretne detalje kako biste izbegli da vas preplave strah i beskorisna razmišljanja.

Na nogama imaju vojničke čizme. Čovek sa ušankom bio je u crnim farmerkama i parki. Ne oseća se parfem, samo blagi miris znoja. Ništa ne govore.

Ta tišina je naročito brine. Ti ljudi su profesionalci, a ne narkomani iz susednog naselja. Ema to dobro zna, provela je jedan dan obilazeći obližnje naselje socijalnih stanova sa jednostavnim zadatkom: stopiti se sa okruženjem, koji je obavila poluuspešno. Za razliku od Raboa, ova mlada žena nema fizički izgled za takvu vrstu misije, čak ni prerušena. Isuviše plava, isuviše lepa. Jednom rečju: isuviše. Da bi se stopio sa okolinom, bolje je ličiti na nekoga ko ne privlači pažnju.

*Koncentriši se!*

Skrenuli su triput – jedanput levo i dvaput desno. Ili obrnuto? Zaustavili su se dva puta, jednom zbog semafora i jednom sasvim kratko.

Što više vremena prolazi, Ema je sve manje sigurna u sebe.

Još jedno skretanje. Ubrzanje.

*Obilaznica ili spoljni bulevari?*

Zvukovi spolja delimično su prigušeni brujanjem motora. Negde u daljini neko zatrubi. Još jedno zaustavljanje.

*Onda nije obilaznica…*

Nedostatak kiseonika izaziva joj mučninu. Ugrize se za jezik da ne podlegne vrtoglavici.

Ko su njeni otmičari? Ne otima se polaznik DGSE nasumično. Da ona mora da bira, igrala bi na Pola, malog genija za hakovanje, ili na Kloe, stručnjakinju za sajber-bezbednost, studentkinju generacije na Fakultetu političkih nauka. Ema očigledno ima nešto što ih je privuklo, ali šta?

Fluid koji zrači iz njenih ruku? Nemoguće. Niko ne zna za tu njenu moć.

Kombi naglo skreće i ona udara o nečiju nogu. Čovek ne reaguje ni najmanjim trzajem.

*Čovek je uvežban. Vojnik? Plaćenik?*

Sećanje na bekstvo ulicama Muskata, u smrdljivoj dišdaši, ponovo joj draži nerve.*

*Oman.*

Ta reč je sve prisutnija u njenoj svesti, nemoguće ju je odagnati. Omanci, sigurno. Nisu prestali da je traže…

Usled stresa, ponestaje joj vazduha.

*Ostani smirena…*

Pokušava da se uspravi, ali je ponovo guraju na pod. Nečija ruka pritiska joj osetljivu tačku na ključnjači. Intenzivan bol. Poruka je jasna: ovi tipovi se ne šale.

Zaboravila je da broji skretanja. To nimalo nije važno. Ako se spasi od njih, put će joj biti najmanja briga.

* *Ema, ibid.*

*Oman, sigurno!*, šapuće joj sećanje.
Pronašli su je.

– Kako se zoveš?
– Rekla sam vam sto puta.
– Pa dobro, reci opet.
– Ema Morvan.
– Za koga radiš?
– Ni za koga. Nezaposlena sam.
– Šta si radila u onom kvartu?
– Idem na obuku za prekvalifikaciju.
– Za šta?
– Menadžment i računovodstvo.
– Čime si se pre bavila?
– Znate to…
– Ponovi.
– Bila sam fizioterapeutkinja.
– Zašto bi menjala? Imala si zlatan posao, u Kiberonu.
*Naravno, znaju moj CV napamet…*
– Želite da me zaposlite?

Udarac pesnicom o sto trgne je. Čovek iza nje grubo povuče stolicu i koristi to da joj pritisne ključnjaču. Oštar bol proširi joj se sve do potiljka.

Ema se suzdržava da ne vrisne. Ispod vreće oni ne mogu da vide njene grimase, ali zato po njenom držanju sada verovatno procenjuju koliko još može da izdrži. Pokušava da smiri disanje, analizirajući tragove koje ima. Još je nisu fizički zlostavljali. Za sada samo unedogled ponavljaju ista pitanja i vrše pritisak na nju udarajući šakom o sto ili vičući bez razloga. Da li je to način da je psihički slome pre nego što pređu na ozbiljnije metode? Kad je reč o prisili, imaju prostora da odu mnogo dalje.

Najgore je što je ova vreća onemogućava da vidi. Klasika, po Raboovom mišljenju: kad ne možeš da predvidiš šta te čeka, počinješ da se plašiš svega i svačega. To je manje surovo od hevi metala pojačanog do daske (jedna od tehnika koju su Amerikanci primenjivali u pritvoru u Gvantanamu), ali još mogu da promene metod.

Ema bi želela da zaboravi reči instruktora koji nabraja metode torture: lišavanje sna, simulacija davljenja, elektrošokovi, silovanje… kao najstandardnije.

Za sada je još nisu pretukli.

Teško joj je da proceni koliko je vremena prošlo otkako su je oteli. Čitava večnost, ako je suditi po osećaju klaustrofobije koji je guši, ali najverovatnije dva ili tri sata.

Jedan od tipova postavlja joj pitanje. Nije ga slušala, pokušava da mu odvuče pažnju u nadi da će ga omekšati:

– Mogu li da dobijem malo vode? Umirem od žeđi.

– Smučilo ti se da masiraš buržujke?

– Nije. Vode, molim vas.

Šta god da odgovori, pogrešiće. To je cilj igre. Naterati je da trči kroz lavirint iz kojeg nema izlaza pre nego što je slome.

U sebi ponavlja Raboove smernice koje može da primeni. „Poričite. Poričite koliko god možete, jer onog trenutka kada popustite, prepušteni ste im na milost i nemilost. Dobijte na vremenu."

Dlanovi je strahovito bole. Uprkos nelagodi, taj bol je umiruje. Iako je fluid već ubio čoveka i gadi joj se da se uzda u njega, on joj je jedina nada protiv tih tipova.

Za sada, najbolje što može da uradi je to da se bori protiv osećaja nemoći. Pošto ne vidi, koncentriše se na druga čula.

Čovek koji vodi ispitivanje najverovatnije ima četrdesetak godina. Samouveren je, strpljiv, svesno glumi preterane izlive besa. Ima sve vreme ovog sveta. Po načinu na koji se

izražava, izboru reči i humoru koji se nazire u pojedinim pitanjima, pripada višoj srednjoj ili višoj društvenoj klasi. Govori francuski bez ikakvog prepoznatljivog naglaska. Ona ga proziva Šefom.

Iza njenih leđa, Velika Mrcina je znatno manje glamurozan, verovatno ima izražene sadističke sklonosti. Pred drugima je naučio da potiskuje svoje nagone. On je taj koji ju je ugurao u kombi. Stoji uspravno, dovoljno blizu da oseti miris njegovog losiona posle brijanja. Njegova nervoza pomešana s uzbuđenjem stvara eksplozivnu kombinaciju koja ga čini opasnim.

Nju zanima treći tip, Intelektualac. Kad je Šef zaurlao da će je naterati da proguta svoje laži, Ema je čula kako je odreagovao, mogla bi da stavi ruku u vatru da je tako.

*Ruku u vatru…* Taj izraz joj izmami osmeh, i prvi put otkad je oteta javlja joj se tračak nade. Ona ne vidi, ali ni oni ne mogu da vide njeno lice pod vrećom. Da bi slomili njen otpor, igraju na to da će izgubiti svaki orijentir, ali ona može odlučiti da se odupre tako što će tu vreću posmatrati kao sklonište. Nema koristi od toga da unapred zamišlja najgore.

– *Stekhbarna pekel mae noreed marfeth.**

Ema ne može da obuzda trzaj. Zaista se radi o Omanu. Šef ne mora da se trudi da prevede, nema potrebe za tim, ton je sasvim jasan.

Iznenada, čuje ih kako se pomeraju. Pod škripi od njihovih koraka, svetlo se gasi, neko zalupi vratima, a potom se čuje kako ih zaključavaju. Ostaviće je da se krčka nekoliko sati, pa će se vratiti u zoru, kada je čovek najranjiviji.

*Nisu te takli.*

*Ne još…*, šapuće joj glas u glavi.

---

* „Reći ćeš nam sve što želimo da znamo.“

Odlučuje da se spusti na pod i dopuzi do zida. Izvijajući se, uspeva da se oslobodi vreće. Vazduh joj deluje opojno kao gutljaj hladne vode i tek u tom trenutku postaje svesna koliko je žedna.

Mrkli mrak. Ako su mislili da će je uplašiti time što će je ostaviti u tami, grdno su se prevarili. Tama je čaura koja je hiljadu puta prijatnija od bleštavila neona.

Uspeva da se podigne i počinje da se kreće duž zida, osećajući se kao pacov u klopci. Mišići ramena su joj potpuno upaljeni, a o bolnoj tački na ključnjači koja pulsira da i ne govorimo. Zglobovi na rukama oguljeni su joj do krvi.

Opipava, ispituje rukama iza sebe, nastojeći da ne izgubi dodir sa zidom. Dezorijentacija je dobro poznata tehnika destabilizacije. Ona zna kako da se nosi sa tim.

Prostorija je zatvorena kocka sa jednim vratima. Verovatno podrum. Nema ormara ni polica, tu su samo sto i dve metalne stolice. Nema ničega za šta bi mogla da zakači i pokida traku, a na stolu nema ni olovke koja bi mogla da posluži kao oružje, samo beležnica. Ništa što bi mogla da iskoristi.

Ema će se skloniti u ćošak naspram vrata. Verovatno je snimaju infracrvenom kamerom.

Počinje duboko da diše kako bi odagnala nalet straha od kojeg joj se prevrće utroba. Na časovima mentalne obuke zamišljali su najgore scenarije, vežbali kako da se suoče sa strahom i učili kako da smire srčani ritam da bi poboljšali koncentraciju, ali šok u stvarnosti ipak nije ništa manje silovit.

Da ne bi podlegla panici, odlučuje da podeli vreme na segmente od po nekoliko minuta: jedan segment za razmišljanje – od najluđih do najbeznačajnijih misli, jedan za meditaciju – da razbistri um, da zaboravi da je zarobljena kao laboratorijski miš, jedan za pevušenje i jedan da se prepusti i preklinje Žanu da je izbavi odatle.

Ali Žana ne odgovara.

Razmišljanje po segmentima baš i ne funkcioniše. Ema uzalud pokušava, jedno pitanje je blokira: zašto je uopšte sada oteta? U slučaju tajnog nuklearnog objekta u Omanu ona je bila samo mali šraf u sistemu. Prošlo je više od šest meseci, diplomatija je preuzela slučaj, sporazumi su zaključeni, interesi zaštićeni.

*Ali ti si ponizila nekoliko važnih ljudi i ubila jednog od njihovih…*

Mora da se vrati na početak. Martel ju je regrutovao u Omanu, on joj je takođe predložio ulazak u francusku obaveštajnu službu. Da li je on imao ulogu u ovoj otmici? Oficir DGSE se očigledno prilično izložio da bi je ubacio u obuku. Sa kojim ciljem?

Komandant pokazuje izražen talenat za manipulaciju. Neuhvatljiv je, ambiciozan i veoma diskretan kada je reč o njegovom privatnom životu. Ne treba zaboraviti ni njegovo insistiranje na tome da ona ostane „ispod radara" i da izbegava zbližavanje sa drugim agentima.

Kad čovek bolje razmisli, ta uputstva su očigledno preterana: nema odlazaka na piće posle posla, nema razgovora kod automata za kafu, a pogotovo ne van obuke. Kao da je ona senka među senkama unutar Kutije.

Zbog svega toga Ema nema potpuno poverenje u njega.

Pet sekundi udah. Pet sekundi izdah. Usmeriti pažnju na pokrete dijafragme. Održavati pravilan ritam, povezati srce i mozak. Samo je disanje važno.

Iscrpljena, Ema na kraju tone u polusan.

Neizdrživa potreba za mokrenjem budi je iz sna. Leđa je bole, mišići su joj ukočeni. Oprezno se pomera, bešika joj je na ivici pucanja. Da li je već svanulo? Neće još dugo izdržati a da se ne upiški.

*Poniženje… na to računaju kako bi te slomili i naterali da im se povinuješ.*

Pomisao da popusti deluje joj zastrašujuće gotovo koliko i batine. Kakav izbor joj je uopšte preostao? U najboljem slučaju, pustiće je da ode do toaleta, a u najgorem će je gledati kako piški. Ema se ne zavarava. Vezana, nema nikakve šanse protiv trojice muškaraca obučenih za ovo. Važno je da dobije na vremenu.

Potreba za mokrenjem dovodi je do ivice suza, gotovo je smešno koliko je taj detalj čini ranjivom.

Zvuk brave čini da nakratko ne oseća bol. Tokom narednih nekoliko sekundi ne dešava se ništa, njen posetilac sigurno procenjuje situaciju, osluškuje tišinu. Odjednom, klik. Snop svetlosti obasjava deo poda i počinje da prelazi preko prostorije.

*Baterijska lampa. Zašto nisu upalili svetlo?*

– Moram u toalet…

Snop svetlosti ide ka stolu, vraća se ka zidu i na kraju se zaustavlja na njenom zgrčenom telu. Ema podiže glavu prema svetlosti, a zatim se, uz ogroman napor, uspravlja na noge, kao da želi da se u potpunosti pokaže. Savršeno dobro zna kakav utisak ostavlja njena lepota. Mrzi što mora da igra na kartu svog fizičkog izgleda zvezde, ali ovoga puta to može da joj pomogne da izvuče živu glavu.

– Moram u toalet. Molim vas…

Ona napravi umiljat izraz lica i zatrepće, uhvaćena u snopu svetlosti.

– Boli me… Više ne osećam šake. Hitno mi je!

Šapuće kako bi zbunila svog čuvara, pažljivo prateći pulsiranje svojih dlanova, koji su postali vreli.

Čovek konačno odlučuje da spusti baterijsku lampu i prilazi joj. U polusenci je nemoguće videti da li je to Šef,

Velika Mrcina ili Intelektualac. Nije važno. On je njena jedina šansa.

– A vreća?

Ton je prividno strog. Naglasak tipično francuski.

*Pre će biti da je Intelektualac?*

– Gušila me je. Molim vas, piški mi se…

Čuvar zaćuta, pa odgovori suvo:

– Okej.

Saginje se, uzima vreću i stavlja joj je na glavu, pa je hvata podruku i vuče u pravcu hodnika. Pri dodiru s njim Ema konačno može da ga skenira.

Dobija informacije, u delovima.

*Mlad. Nesiguran u sebe. Nešto odudara, kao da ne pripada tu.*

Nema vremena da produbi to skeniranje, jer se naglo zaustavljaju.

– Ulazi tu.

Ona se pretvara da gubi ravnotežu i oslanja se na njega.

– Možete li da mi odvežete ruke? Neću skidati vreću, obećavam vam. Ne želim da…

Kraj njene rečenice ostaje da lebdi među njima kao obećanje.

– Dobro, okreni se.

Oseća kako traka spada.

– Hvala.

– Imaš minut, ne više.

Opipava da pronađe vrata, zatvara ih za sobom i preuzima rizik da potraži prekidač, pali svetlo. Odbrojavanje je počelo. Zbaca vreću s glave, utrčava u prvu toalet-kabinu i svlači farmerke. Olakšanje joj gotovo izaziva vrtoglavicu. Ni ovde nema prozora, naravno. Broji sekunde i nervira se što njenoj bešici treba toliko vremena da se isprazni. Završava za trideset pet sekundi, namešta odeću.

U ogledalu iznad prljavog umivaonika ugleda lice ispijeno od umora, ogromne crne oči razrogačene od straha. Od Omana kosa joj je izrasla i uvija joj se u guste plave lokne.

*Četrdeset sekundi…*

Pere ruke, a zatim pije vodu u velikim gutljajima. Dlanovi joj i dalje pulsiraju. Prošlo je više od tri meseca otkako nije koristila fluid niti ikoga masirala. Moli se da ovo uspe.

*Pedeset pet sekundi…*

Gasi svetlo. Sačeka trenutak da se ponovo privikne na polumrak. Ako plan ne uspe, makar će izbeći poniženje da se upiški.

*Pedeset osam sekundi…*

Hodnik osvetljavaju prigušena neonska svetla. Čovek čeka, naslonjen na zid. Kad je čuje da se pomera, podiže glavu, očigledno iznenađen.

*Šezdeset sekundi…*

Ema se osmehne da bi dobila još jednu sekundu koja joj je potrebna da mu priđe. Oseća njegovu uznemirenost i pre nego što ga dodirne i priljubljuje se uz njega, kao da hoće da ga zagrli. On se pribere, pokušava da je odgurne, ali je već prekasno. Fluid prodire u njega pre nego što je Ema uspela išta da predvidi.

Čovek bi pomislio da te ruke više nisu njene i da se kreću same od sebe, idu ka karotidi, pritiskajući osetljive tačke u dnu vrata i ispod ključnjače.

Na trenutak se bore jedno protiv drugog. Čovek pokušava da je savlada stiskom, ali kako energija nadire, tako mu stisak postaje slabiji…

Vreme kao da sporije teče i kovitla se, formirajući tunel u kojem su sve samo otkucaji i šumovi sveta.

Ema se seti onog puta, dok njen protivnik prigušeno zareža.